

[Madsen-Mygdal.]

standen og Arbejderstandens Organisationer. Jeg skal for mit Vedkommende tage dette med Sindsro, jeg har hørt det saa ofte, men det er jo fuldkommen usandt. Det, jeg vender mig imod, er den taabelige Afgudsdyrkelse, der i Øjeblikket finder Sted i Fagforeningernes Politik af selve Tallet uden Hensyn til Tallets reelle Indhold.

Det er ganske givet — Priserne kan selvfølgelig komme til at gaa op og ned, men det er ganske givet, at hele Befolkningens, hele Nationens samlede Indtægt i det kommende Aar vil blive meget stærkt formindsket, og vi har ingen Midler, der er ikke en eneste i denne Sal, der kan staa op og angive et Middel til disse Indkomsters Forøgelse. Men i og for sig er det igen ikke Tallene, det kommer an paa. Vi kan leve lige saa lykkeligt under de lave Tal og maaske fuldt saa lykkeligt, som vi før har gjort under de høje Tal, men der skal selvfølgelig en Tilpasning til; det lader sig ikke gøre, at den ene Halvdel hænger oppe paa de høje Tal, og den anden Halvdel af Befolkningen sættes ned paa de lave Tal. Ja, man kan prøve, men Virkningen bliver, at al Forbindelse afbrydes — hvis man ikke tror dette, maa man vente og se, hvem der faar Ret i den Henseende —, og denne Afbrydelse af Forbindelsen mellem to omtrent lige store Befolkningsdele i vort Land vil virke katastrofalt til begge Sider. Derfor siger jeg, jeg ved ikke, hvem det bliver værst for, men det bliver en Ulykke for hele vort økonomiske Liv.

Naar vi nu lever under et System, hvor to store og meget kapitalstærke Organisationer, nemlig Arbejdsgivernes og Arbejdernes, har tiltaget sig Magt til at fastsætte de Vilkaar, hvorunder der overhovedet maa arbejdes her i Landet — det gælder jo ikke alle Erhverv lige fuldt, men det gælder meget store Dele af Erhvervslivet —, saa forekommer det mig, der er Grund til at rejse det Spørgsmaal, om saa ikke disse Organisationer ogsaa har en moralsk Pligt til at sørge for, at der kan faas Arbejde paa de Vilkaar, de selv har fastsat. Og hvis ikke de er i Stand til at skaffe Arbejde paa disse Vilkaar, er det saa ikke deres moralske Pligt at holde enhver arbejdsvillig, som gennem dette System lukkes ude fra Arbejde, fuldt ud skadesløs, det vil sige give fuld Skadeserstatning til alle dem, som deres Aftaler gør arbejdsløse? Med hvilken Ret kan det Krav opstilles, at Staten, som ingen Indflydelse har gjort gældende, skal optræde som Garant for dette System, at hele det Samfund, som holdes udenfor alle Afgørelser,

skal betale i Anledning af den Arbejdsløshed, som er en uafvendelig Følge af de Lønsatser, der tilsidesætter Hensynet til den almindelige økonomiske Tilstand?

Det forekommer mig ikke helt urimeligt, at Ansvar — og dermed for saa vidt ogsaa Underholdspligten overfor de arbejdsløse — maa paahvile de Organisationer, der fremkalder Arbejdsløsheden. Saadanne vidtgaaende Krav er der imidlertid ingen, der har stillet; der er ingen, heller ikke her i Rigsdagen, der har forlangt, at Organisationerne alene skulde afholde Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Alle Partier har erklæret sig villige til at lade Staten og Kommunerne yde Tilskud, men kun paa Betingelse af, at Ordningen hviler paa Forsikringsprincippet. At fritage Organisationerne for enhver Forpligtelse, naar der bare er gaaet en vis Tid, og saa lade de offentlige Kasser overtage hele Byrden, vil medføre en Tilstand, hvor enhver naturlig Regulering er afskaffet.

Spørgsmaalet om Krisekasser eller den rene offentlige Understøttelse, som jo har indtaget en fremtrædende Plads i denne Samlings Diskussion, er et Spørgsmaal i sin Renhed om Fagforeningsprincip contra Forsikringsprincip. Det er ikke et Spørgsmaal om større eller mindre Medfølelse med de arbejdsløse — i den Henseende skulde de Herrer Fagforeningsrepræsentanter nødig rose sig for meget. Men det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Organisationerne skal have Lov at træffe Afgørelser, uden at der knytter sig noget Ansvar til disse Afgørelser.

Det er muligt, at den højtærede Statsminister ud fra de udprægede Fagforenings-synspunkter, der begrænser hans Horisont, ikke kan se dette; men det faar saa være. Efter vor Opfattelse er Hævdelsen af Forsikringsprincippet en absolut Nødvendighed, hvis ikke det økonomiske Liv her i Landet helt skal komme paa Afveje; derfor er hele den Maade, hvorpaa man fra Socialdemokratiets Side fører Agitationen paa dette Punkt, Understøttelsens Form — baade den højtærede Statsminister og Partiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, anvendte Ordet „Demagogi“ —, fuldkommen demagogisk.

Vi hører jo Gang paa Gang fra Socialdemokratiets Side den Tale, at Arbejderne har ikke Raad til Krisekasser, det vil sige til Forsikringsprincipets Gennemførelse. Der er dog maaske Anledning til at gøre opmærksom paa, at en yderligere Kontingentudskrivning aldeles ikke er paakrævet. Der findes i Øjeblikket, som jeg sagde før, og ingen senere Taler har modsagt mig, neppe noget mere